

egentlig vilde gjøre opmærksom paa, og det, som belyser General Raasløffs Kamp mod de store Panterskibe den Gang, er, at det Skib, hvorom det da dreiede sig, var et Skib med 21 Fods Dybgaende. Dette stiller Sagen i et noget andet Lys. Striden var den Gang om, hvorvidt man skulde have en søgaaende Flaade, eller Skibe indenfor den af General Raasløff opstillede Grændse med 12 Fods Dybgaende, hvilken Grændse han dog allerede meget tidlig modificerede derhen, at det jo ikke absolut kom an paa 12 Fod eller 14 eller 15 Fod, men om Principet, som var, at man maatte opgive Tanken om at have en søgaaende Flaade, der kunde optage Rampen i Kattegat og Østersøen. Man skulde derimod benytte den Styrke, som vi havde, i vore indre Jarvande og bygge vort Søforsvar derefter. Jeg tror, at denne Tanke i og for sig er saa rigtig, og ogsaa nu er trængt saaledes igjennem, at det ikke er i sin Orden nu bagefter, da dette sandes, at kaste et Ansvar med den Vagt, som det ærede Medlem har gjort, tilbage paa den Mand, som først har reist dette Spørgsmaal, dette forekommer mig ikke at være rigtigt. Det er ikke at undres over, at naar man i Udviklingen af vort Flaademateriel kommer til et saa stærkt Omflag, som allerede er fket, fra den egentlige søgaaende Flaade til et Kystforsvar, som det ogsaa nu dreier sig om, at da nogle Aar gaa tabte, i hvilke Anstuelserne derom søge Tid til at klare sig, inden man finder det Standpunkt, paa hvilket man fremtidig ønsker at staa. Jeg siger, at det er ikke at undres over, at nogle Aar ville komme til at ligge imellem, og at denne Tid er bleven anvendt til at undersøge netop vore indre Jarvandes Beskaffenhed og til at overveje, hvilket Dybgaende vi med størst Fordel kunne anvende netop i disse Jarvande. Jeg hører til dem, som have megen Tvivl, om ikke den Art af Skibe, som nu er bragt i Forslag, er noget for stor. Jeg er ialtsald overbevist om, at vore Krigsskibe hellere maa være lidt for lavtgaende overalt end for dybtgaende. Det kan imidlertid være Tvivl, men er man naaget til at vælge det Punkt, hvor man mener, at man har faaet et fast Støde, saa tror jeg ogsaa, at Tidspunktet er kommet til, at man kan gaa videre i Udviklingen. Men der er en Egenkab ved disse Skibe, der fremtræder med en noget større Karakter, og det er den, at de betinge meget betydelige Beføjninger, og jeg kan ikke se rettere, end at det ikke er forsvarligt og nyttigt at begynde en saadan Bygning med de Bevillinger, vi have indenfor det ordinære Budget, men der maa da være sikker Udsigt til, at vi kunne anvende langt større Beløb end dem, hvorom der tidlig har været Tale, til at fremme Bygningen af disse Skibe.

Conseilspræsidenten (F o n n e s b e c h):

Jeg hørte, at den ærede Ordfører i hans første Fore-

drag anmodede ærede Medlemmer om ikke at betragte det som det sidste Ord, der vilde blive foreslaet fra Finantsudvalget, og jeg glædede mig i en vis Henseende ved denne Udtalelse, idet den forekom mig at aabne Udsigt til, at man kunde komme til en Overenskomst om det her foreliggende Spørgsmaal. Han udtalte fremdeles, at det var en Forpøkketning; det forekommer mig snarere, at det har været et Slags Rekonosceringstog for at se, hvorvidt det ærede Flertal maatte kunne finde de fornødne Midler til at udføre den Plan, som den ærede Ordfører selv paa en Maade har anmeldt, og det foranlediger mig til at udbede mig Uddet for en Meddelelse til Thinget. Jeg finder det meget naturligt, at min Kollega, Marineministeren, ifølge sin Stand og Stilling har stillet sig saaledes, som han har gjort. Men jeg skylder det høie Thing den Meddelelse, at Spørgsmaalet om Panterskibets Bevilling eller Negtelse ikke er afgjort med for anden Gang at drive en Marineminister ud af sin Stilling. Det er et Spørgsmaal, om hvilket den samlede Regjering ligesaa dens første Sammentræden har været sig bevidst, at den maatte bære et Ansvar for at komme udover den Tilstand, som i de senere Aar havde vist sig i disse Spørgsmaal. Ærede Medlemmer ville uden Tvivl have bemærket, at der allerede i Hans Majestæts Throntale fandtes en Opfordring til Thinget, ganske vist under Saaets milde Form, til, at man ikke vilde vægre sig ved at give de Bevillinger, som fandtes nødvendige til Landets Forsvar. Regjeringen var sig ligeledes fuldstændig bevidst, hvad det gjaldt om, da den forelagde de forskjellige Forslag med Hensyn til Forsvarsvæsenet, og den er sig det fremdeles bevidst, selv om den ikke var mindet derom af den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns 5te Valgtreds (Bille) og af den ærede Ordfører ved, at han vilde velte endel af Ansvaret for, at der ikke hidtil er gjort Noget, over paa de Regjeringer, der havde modtaget Finantsloven, uden at de fornødne Midler vare bevilgede. Jeg tager heraf Anledning til at sige, at Regjeringen ikke tror at kunne fri sig for det Ansvar, som vi erkjende paaligger os ligeoverfor Landets Forsvar uden at gjøre meget alvorlige Forsøg paa at se vor Billie sat igjennem, og jeg siger, at ligeoverfor den Uro og den Bevægelse, som disse Spørgsmaal have vakt i Landet, ville vi se os foranledigede til, dersom vi ikke kunne komme til en Overenskomst med Repræsentationen, at forelægge Spørgsmaalet for Bælgerkorpset (Hør, Hør!). — ja, det er rigtigt, — for at det kan blive det, der kommer til at bære Ansvaret, og ikke Regjeringen. Jeg for mit Vedkommende nærer ingen Tvivl om, at man maaste ikke vil faae det Svar, som de vente, der nu raabte Hør, men det tør jeg ikke sige, jeg tror ikke paa det. Men, hvad jeg derimod tror paa, er, at det er Regjeringens Pligt at gjøre et meget alvorligt, endogaa gennem Opløsning af-